

obžalovaný se dopustil v promlčecí lhůtě, v době od 23. listopadu 1923 do 16. dubna 1924 přečinu maření exekuce podle §u 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 81 ř. zák., pro kterýž byl právoplatně odsouzen do vězení na 8 dní, jest tu překážka promlčení, vytčená v odstavci c) §u 531 tr. zák. Tomu nebrání okolnost, že odsouzení to jest pomíněné, neboť zákon žádá jen, by bylo zjištěno, že se trestný čin v době promlčení stal (viz § 229 d) a § 531 c) tr. zák. slova »se dopustil«); náležitost ta je tu zjištěna soudcovským výrokem, vyslovujef rozsudek ze dne 18. prosince 1924, že se stěžovatel dopustil po stránce objektivní i subjektivní přečinu maření exekuce v době promlčecí; jaký je jinak obsah dotyčného rozsudku, najmě zda jde o odsouzení (aspoň podle dosavadního stavu spisu) podmíněné, čili nic, je pro posouzení zákonného znaku přetržení promlčení s hlediska §u 229 d) a 531 c) tr. zák. zcela vedlejší.

Čís. 2287.

Pro příčinnou spojitost mezi neopatrnou (rychlou) jízdou a úrazem (pádem) jest s hlediska §u 335 tr. zák. lhostejno, zda jest příčinou pádu vliv fyzický (náráz), či psychický (úlek, strach).

(Rozh. ze dne 11. února 1926, Zm II 387/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 23. června 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost: 1. že soud nesprávně posoudil otázku objektivního zavinění. Stěžovatel má za to, že učinil vše, co bylo v jeho moci, by zabránil úrazu, tím, že rychlost jízdy zvýšil. Bylo prý povinností poškozené, buď aby se ujistila, dříve než se pokusila přejíti silnici, nehrozí-li jí nebezpečí, nebo aby jako starší a churavá osoba se postarala o průvodce, který by jí poskytl náležitou ochranu; 2. nelze prý tu mluvit o subjektivním zavinění, poněvadž prý obžalovaný nemohl předvídati, že se někdo ulekne signálu, následkem toho padne a se poraní; 3. příčinnou spojitost nemohou založiti psychické vlivy — uleknutí a strach. Není-li zjištěno, že obžalovaný D-ovou kolem k zemi srazil, nýbrž že upadla sama následkem tělesné slabosti, byla prý příčinná spojitost přerušena.

Avšak námitky nejsou odůvodněny. 1. Zavinění obžalovaného shledává rozsudek v tom, že, jedá na motorovém kole těsně za W-em, přes to, že viděl, že Marie D-ová přechází silnici a polekána jeho zvoněním se dala do běhu, by včas dosáhla chodníku na druhé straně silnice, nezmírnil jízdy a nezůstal státi, jak byl povinen vzhledem k ustanovení §u 45 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., nýbrž ještě zvýšil rychlost přes nejvyšší dovolenou míru, a snažil se vedle M. D-ové pře-

jeti a tím její úraz způsobil. Nalézací soud, posuzuje otázku trestného zavinění, správně vyložil zákon, odmítnuv názor znalcův, že zrychlení jízdy bylo v souzeném případě dovolené a účelné, jako nesrovnatelný s ustanovením cit. Šu 45, který nařizuje řidiči motoru, by byl za všech okolností pánem rychlosti a zmírnil jízdu, po případě vypjal motor, když by mohl rychlou jízdou způsobiti úraz nebo vyvolati poruchu v dopravě. Spoluzavinění usmrcené na úrazu, jak je tvrdí zmáteční stížnost, rozsudek nezjistil, a, i kdyby bylo zjištěno, nevyvíňovalo by obžalovaného, poněvadž ten zodpovídá za své zavinění, které bylo v příčinné souvislosti s nastalým výsledkem (po případě i vedle zavinění poškozené). 2. Rozsudek zjišťuje formálně bezvadně, že obžalovaný mohl předvídati ohrožení, které svou neopatrnou a rychlou jízdou jakož i nemístným signálem může vyvolati, tím spíše, že věděl, že se v K. zdržují také staré a churavé osoby s omezenou volností pohybu a že měl s touto okolností počítati, když jel po silnici vedoucí lázněmi. Tímto skutkovým zjištěním jest zrušovací soud vázán. Pouhým jeho popíráním neprovádí zmáteční stížnost hmotně právního zmatku podle zákona. 3. Pro příčinnou spojitost jest tu lhostejno, zda byl bezprostřední příčinou pádu a úrazu vliv psychický či fysický, poněvadž vlastní příčinou úrazu byla a zůstává podle rozsudečných zjištění jednak neopatrná jízda obžalovaného, který jel těsně za předním motocyklistou, ačkoliv byl povinen zachovávat i jistou mezeru pro bezpečný přechod chodců na oživené lázeňské silnici (a hlavně rychlá jízda, která ve spojení s nemístným signálem uvedla poškozenou ve zmatek a způsobila její pád a úraz. Rozsudek zjišťuje, že by bylo k úrazu nedošlo, kdyby byl obžalovaný zařídil svou jízdu podle zákonného předpisu Šu 45, t. j. kdyby byl zmírnil rychlost a vypjal motor, a poplašným signálem a nepřipustným zrychlením jízdy nevyvolal zmatek chodcův, jeho pád a tím i úraz. Bylo proto zmáteční stížnost zavrhnouti.

Čís. 2288.

Porušení předpisu druhé věty Šu 120 tr. ř. není zmatkem.

Rozdíl mezi skutkovými podstatami přestupku Šu 477 tr. zák. a podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.) záleží v tom, že v tomto případě pachatel ví, že věc pochází z krádeže, třebaš nevěděl, na kom byla spáchána, v onom případě pak má jen příčinu pochybovati o bezvadném původu věcí, jež na sebe převádí.

Podílníkově vědomí, že věc pochází z krádeže, může tu býti i tehdy, převádí-li na se ukradenou věc za přiměřenou cenu.

(Rozh. ze dne 12. února 1926, Zm I 547/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 6. června 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto